

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Z. Š.**

proti
žalovanému: **Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí**
sídlem Náměstí 3, 739 11 Frýdlant nad Ostravicí

o žalobě proti sdělením žalovaného ze dne 16. 6. 2023, zn. MUFO 63846/2023 a zn. MUFO 67884/2023

takto:

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **bude** po právní moci tohoto usnesení **vrácen** z účtu Krajského soudu v Ostravě soudní poplatek ve výši 6 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 21. 8. 2023 domáhala zrušení shora vymezených sdělení žalovaného, kterými žalovaný v prvním případě reagoval na podání žalobkyně nazvané jako odvolání, a to proti sdělení žalovaného ze dne 21. 3. 2023, zn. MUFO 45504/2023, o nevyhovění žádosti žalobkyně ze dne 6. 6. 2023 o opravu zřejmých nesprávností v usnesení žalovaného ze dne 27. 5. 2021, zn. MUFO 17356/2021, o zastavení opakovaného stavebního řízení vedeného pod sp. zn. MUFO_S 1643/2021, ve věci stavebního záměru pod názvem „Novostavba rodinného domu na parc. č. XA, k. ú. X“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X.
2. Ve druhém případě žalovaný napadeným sdělením reagoval na podání žalobkyně nazvané jako odvolání, a to proti sdělení žalovaného ze dne 21. 3. 2023, zn. MUFO 45505/2023, o nevyhovění žádosti žalobkyně ze dne 6. 6. 2023 o opravu zřejmých nesprávností v rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2021, zn. MUFO 38973/2021, o dodatečném povolení souboru staveb pod společným názvem „Novostavba rodinného domu na parc. č. XA, k. ú. X“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X.
3. Podle žalobkyně žalovaný v napadených sděleních ze dne 16. 6. 2023 shodně uvedl, že její podání (odvolání proti sdělením ze dne 21. 3. 2023) předal Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, který předmětná podání žalobkyně vrátil stavebnímu úřadu jako věcně příslušnému orgánu k postupu podle § 156 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje

44/2023

(dále jen „správní řád“) a dále uvedl, že dospěl po posouzení k závěru, že předmětná sdělení ze dne 21. 3. 2023 nejsou v rozporu s právními předpisy ani netrpí vadami ve smyslu § 156 odst. 1 správního řádu s tím, že formu správního aktu o nevyhovění žádosti o opravu zřejmých nesprávností samotné ustanovení § 70 správního řádu nestanoví. Odkázal se přitom na komentář ke správnímu řádu.

4. Podle názoru krajského úřadu přitom žalovaný nevybočil z rámce zákona, když existují dva právní názory na postup správního orgánu v případě, že není vyhověno požadavku účastníka řízení na provedení opravy písemného vyhotovení rozhodnutí.
5. Podle žalobkyně se žalovaný odchýlil od právního názoru nadřízeného orgánu, který zmiňuje dva právní názory na předmětný postup správních orgánů, přičemž žalobkyni nemůže být k tíži právní názor, že § 70 nestanoví formu zamítnutí žádosti o provedení opravy písemného vyhotovení rozhodnutí. Žalovaný tak za těchto okolností postupoval v rozporu s § 156 správního řádu ve spojení s § 70 správního řádu, podle kterých „rozhodl“ o odvoláních žalobkyně, čímž zasáhl do právní sféry žalobkyně odepráním práva na vyřízení odvolání.
6. Podle § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
7. Pro posouzení, zda žalobkyní napadená sdělení jsou vyloučena ze soudního přezkumu, je zapotřebí se zabývat tím, zda uvedená sdělení jsou rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.
8. Nejvyšší správní soud se bližšímu osvětlení obsahu a rozsahu pojmu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. ve své dosavadní rozhodovací praxi vyjádřil vícekrát, přičemž je zjevné, že primární úlohu při posouzení, zda ten který správní úkon naplňuje materiální charakteristiku rozhodnutí, sehrává vždy skutkový kontext konkrétního případu. Ve své předchozí judikatuře Nejvyšší správní soud vícekrát dovodil, že přípis či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí (tj. úkony méně formální či úplně neformální), mohou být za určitých okolností posuzovány jako materiální rozhodnutí dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, publikovaný pod č. 923/2006 Sb. NSS). V některých případech Nejvyšší správní soud naproti tomu dovodil, že sdělení či přípis nepředstavuje rozhodnutí v materiálním slova smyslu dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a to zejména tam, kde se jednalo o pouhé informační sdělení, vyrozumění či přípis správního orgánu, kteřé žádným způsobem nezasahovaly do právní sféry stěžovatele (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2006, č. j. 6 Ads 84/2005-52, rozsudek ze dne 21. 5. 2007, č. j. 4 Ans 6/2005-117 nebo rozsudek ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 20/2004-87). Obdobně, za platnosti právní úpravy správního soudnictví v době před rokem 2003, judikoval Ústavní soud dne 19. 12. 2000 ve stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 12/2000 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 21, str. 484).
9. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je zapotřebí vyzdvihnout dvě rozhodnutí rozšířených senátů, a to č. j. 6 A 25/2002-42 ze dne 23. 3. 2005 (publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS) a č. j. 8 As 47/2005-86 ze dne 21. 10. 2008 (publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS). Zejména v posledně jmenovaném usnesení se rozšířený senát podrobně zabýval jak otázkou posuzování správního rozhodnutí z hlediska formálních a materiálních náležitostí, tak i kompetenční výlukou podle § 70 písm. a) s. ř. s.

44/2023

10. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení dovedl, že žalobní legitimace ve správním soudnictví by napříště neměla být svázána s existencí ex ante přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale s tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce. Tak tomu bude vždy v situaci, kdy se jednostranný úkon orgánu moci výkonné, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká právní sféry žalobce. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil či zrušil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se – podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře (viz např. též rozsudek ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007 - 197, www.nssoud.cz).
11. Žalobkyně v žalobě otázku dotčení svých práv spatřuje v tom, že byla dotčena na právu na vyřízení odvolání.
12. Krajský soud dospěl k závěru, že k uvedenému dotčení napadenými sděleními nemohlo dojít.
13. Je zřejmé, že napadenými sděleními žalovaný reagoval na podání žalobkyně nazvané jako odvolání proti sdělením ze dne 21. 3. 2023, přičemž sdělení, která žalobkyně napadala „odvoláním“ obsahovala informaci žalovaného o tom, že žalovaný nevyhověl žádostem žalobkyně o opravu zřejmých nesprávností ve shora specifikovaných rozhodnutích žalovaného.
14. Podle krajského soudu je namístě se nejprve zabývat požadavky žalobkyně na opravu nesprávností; ty, jak vyplývá z napadených sdělení, spočívaly v požadavku na opravu usnesení žalovaného ze dne 27. 5. 2021, zn. MUFO 17356/2021, o zastavení opakovaného stavebního řízení, a to v označení stavebního záměru. Ve druhém případě pak žalobkyně požadovala opravu výrokové části rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2021, o dodatečném povolení souboru staveb tak, že bude doplněno právní ustanovení týkající se umístění souboru staveb.
15. Podle § 70 správního řádu, opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.
16. Z citovaného ustanovení skutečně nevyplývá, jakým způsobem má správní orgán postupovat v případě, že nevyhoví žádosti účastníka řízení o opravu zřejmých nesprávností. Vyplývá z něj však, že v případě nesouhlasu účastníka s opravným usnesením nebo rozhodnutím (tedy v případě, že je provedena oprava písemného vyhotovení rozhodnutí), má právo podat odvolání proti tomuto usnesení či rozhodnutí pouze ten účastník, který vydaným rozhodnutím může být přímo dotčen.
17. Je přitom nasnadě, že žalobkyně s ohledem na obsah žádostí o opravu zřejmých nesprávností v obou případech by nemohla být nijak dotčena na svých právech tím, že by bylo vydáno usnesení, potažmo rozhodnutí, v rozsahu, jehož se dožaduje, pokud by tak např. správní orgán učinil na žádost jiného účastníka, či z vlastní iniciativy. Povaha požadovaných oprav totiž jakékoli dotčení vylučuje (jak oprava názvu souboru staveb, tak doplnění právních ustanovení). Je zřejmé, že nemohla-li být žalobkyně dotčena *vydáním* opravných rozhodnutí, tím méně mohla být dotčena jejich *nevydáním*. Je třeba přitom podle krajského

44/2023

soudu přiměřeně aplikovat poslední větu § 70 správního řádu i na situace, kdy účastník nesouhlasí s neprovedením opravy. Jinými slovy, jestliže nelze dovodit žádné (natož přímé) dotčení práv žalobkyně neprovedením opravy, nelze ani připustit právo podat odvolání proti nevyhovění požadavku na opravu (ať už v jakékoli formální podobě).

18. Za této situace tudíž nemohlo dojít k dotčení žalobkyně jím tvrzeným odepřením práva na vyřízení odvolání, neboť právo podat odvolání žalobkyni nepříslušelo a správní orgány správně posoudily podání žalobkyně nazvané jako „odvolání“ jako podnět k postupu podle § 156 správního řádu.
19. Podle krajského soudu tak lze uzavřít v souladu s výše vymezenou judikaturou, že napadené sdělení není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. a je vyloučeno ze soudního přezkumu. Na projednávanou věc přitom nedopadají závěry žalobkyní zmiňovaného nálezu Ústavního soudu; jeho závěry vycházejí ze zcela odlišné skutkové a právní situace.
20. Za uvedené situace je tedy na místě žalobu jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítnout.
21. O nákladech řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba byla odmítnuta.
22. Zároveň rozhodl soud o vrácení žalobkyní zaplaceného soudního poplatku ve výši 6 000 Kč podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.
23. Krajský soud nad rámec zdůrazňuje, že v úvahu pro žalobkyni nepřichází ani obrana prostřednictvím jiného žalobního typu. Nečinnostní žaloba podle § 79 a násl. s. ř. s. s ohledem na postup žalovaného nepřichází v úvahu, nad to se jí lze domáhat pouze vydání *rozhodnutí ve věci*.
24. Co se týče ochrany prostřednictvím žaloby zásahové podle § 82 a násl. s. ř. s., odkazuje krajský soud na řízení vedené u podepsaného soudu pod sp. zn. 22 A 45/2023, ve kterém žalobkyně prostřednictvím zásahové žaloby brojila právě proti postupu žalovaného v projednávaných věcech.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. listopadu 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu